

[Per Hækkerup.]

den diskussion, der har været om de politiske samarbejdsmuligheder, når valget er overstået. Jeg ved, at mit partis formand også vil gøre nogle bemærkninger herom, men én side af problemet vil jeg gerne berøre. Det er den, at da vi havde overstået valget i 1966, kørte man jo den berømte kampagne imod det røde kabinet, alt det forfødelige, der ville ske, når der nu var skabt dette socialistiske flertal, hvordan socialdemokratiet ville komme fuldstændig i lommen på hr. Aksel Larsen osv. Det er da interessant at lægge mærke til, at hr. Niels Helveg Petersen anlagde den betragtningsmåde over for SF, at SF var uansvarlig i sin skattepolitik undtagen i den periode, hvor der var et S-SF-flertal, hvor man stemte for skattelovgivningen. Det kunne altså tyde på, at det ikke var sådan, at det var hr. Aksel Larsen, der havde dirigeret vores skattepolitik; jeg vil ikke sige, det var det omvendte, der var tilfældet, men vi var enige om, hvilken skattepolitik der skulle føres.

Men dertil vil jeg føje, at enhver, der kender arbejdet i dette høje ting, ved, at i perioden fra januar 1968 har det vel generelt skortet på regeringens vilje til at samarbejde med oppositionen, men der har ikke været nogen forskel imellem regeringens holdning over for socialdemokratiet og over for SF med hensyn til samarbejdet her i tinget. Hr. Aksel Larsen og hans parti, hr. Ømann og hans parti, hr. Morten Lange og hans parti — jeg ved ikke rigtig, hvem jeg skal nævne først — er stuerene efter denne regerings opfattelse nu; det var de ikke fra 1966 til 1968. Jeg kan nævne mangfoldige eksempler, hvor de herrer og damer fra det konservative parti, fra venstre og fra det radikale venstre uden at rødme har siddet og forhandlet med hr. Aksel Larsen og hr. Ømann og hr. Morten Lange. Vi har også gjort det, det er da klart, og skal vi så ikke holde op med den juleleg, som man nu prøver på at køre igennem?

Vi har sagt, at vi vil gå ind i normale parlamentariske arbejdsformer igen — når vi siger igen, er det, fordi det har vi ikke haft i de sidste 3½ år — og vi vil søge vor tilslutning til det, vi mener er den rigtige lovgivning og den rigtige politik, dér, hvor vi kan få den, eller dér, hvor vi kan få mest af vort

eget igennem, hvad enten det er det ene, det andet eller det tredje eller det fjerde parti. Men det betyder ikke — det bekræftede hr. Aksel Larsen i øvrigt også — at der dermed skabes et fast samarbejdsgrundlag; det er tværtimod afvist fra SFs side, uden at vi har tilbudt det. Så mener jeg godt, man kan tage den plade af grammofonen.

Jeg skal begrænse mig til disse bemærkninger, idet jeg håber på, at jeg kan få en klar markedspolitisk udtalelse fra statsministeren.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): I anledning af hr. Per Hækkerups spørgsmål til mig skal jeg bekræfte, at de markedsforhandlinger, regeringen har ført, selvsagt er ført på grundlag af de dagsordener, der er vedtaget her i folketinget, og som har fået også socialdemokratiets tilslutning, og at dette fortsat udtrykker Danmarks markedspolitiske linje.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg takker statsministeren for udtalelsen; den var klar, den var tydelig, den efterlod ikke nogen tvivl. Tvivlen skyldes hr. Poul Schlüter først og fremmest og hr. Enggaard i noget mindre målestok. Jeg vil derfor gerne bede om at få en klar udtalelse fra hr. Poul Schlüter om, at også det konservative parti står bag ved den markedspolitik, de fire partier har været enige om. Kommer den fra hr. Poul Schlüter, kan jeg undvære den fra hr. Enggaard.

Poul Schlüter: Aldrig nogen sinde har jeg hørt et mindre motiveret spørgsmål end det, hr. Per Hækkerup nu vil gøre til noget interessant og centralt. Aldrig nogen sinde har jeg hørt eller læst om en konservativ taler, der repræsenterede sit parti, som ikke utrykkelig har klargjort, at Danmarks holdning i markedsspørgsmålet naturligvis måtte være, at forudsætningen for, at vi ville med, var, at også England kom med. Det har vi utallige gange givet udtryk for, og så minsandten om ikke hr. Per Hækkerup vil give det indtryk af, at min tale her i dag kunne tydes i anden retning.

Jeg talte overhovedet ikke om det konservative folkepartis markedspolitik i dag; det